

Răspunsul cometei

George Topârceanu

(A. Mirea)

Regret că mă-ntrerupi din cale
Cu interview-ul dumitale.
Dar iată, mă opresc o clipă
Să-ti dau răspunsul meu în pripă.

V-am salutat o dată sfera
Acum vreo zece mii de ani
Cînd astronomii de pe Terra
Erau de-abia orangutani.
(Flammarion era gorilă
Si bietul Newton diplodoc.
Camil era de-abia Cămilă
Iar Duică... nu era de loc !
El de-abia azi cînd scrie proză
Se află în metamorfoză
Si se transformă tare greu:
Aspiră-acum la cimpanzeu.)

De-atunci, prin negrele stihii,
În noatpea largă si profundă,
Am rătăcit cu zeci de mii
De metri pe secundă,
Si diafană m-am ivit,
Din perioadă-n perioadă,
Ca fulger blond încremenit
Să-mi desfăsor spectrala coadă
Pe cerul noptii la zenit...
Planetele cu satelitii,
Purtîndu-si mîndre parazitii,
Mi-au dat portretul prin gazete
Si m-au fixat mii de lunete...
Dar, gata să-mi găsesc mormîntul
În vreun sistem de constelatii,
Am revenit zburînd prin spatii,
Căci nu dispretuiam Pămîntul.
(De-ati fi în cer ca mine voi
V-ati minuna întotdeauna
Cum globul ăsta de noroi
Se vede luminos ca Luna...)
Si-aveam de gînd - ca un simbol
De milenară simpatie -

Cu cel din urmă-al meu ocol
Să ne unim prin vesnicie
Într-un fantastic carambol.
Si măritîndu-i neagra humă
Cu luminosul meu adaos,
Într-un aprins vârtej de spumă
Să ne rostogolim în haos.

Dar cînd văzui ce... porcărie
(Să-mi ierti cuvîntul) ati făcut,
Cît sînge-a curs din neghiobie
Pe bietul vostru glob de lut, -
Cu spaimă, la perihelie
Din zborul meu m-am abătut
Si nimbul clar si trena lungă
Ca o esarfă de lumină,
Mi le-am ferit să nu ajungă
Vreun strop întunecos de tină.

De-atunci, iubitul meu, îmi vine
De supărare si rusine
Să fug... cu coada-ntre picioare
Prin spatii interplanetare
Si să mă mistui în neant.
Mă duc... Adio ! Salutare !
Să-mi scrii: Uranus, poste restante.